

Arrest

nr. 119 368 van 21 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2013 referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Mongoolse nationaliteit en bent u afkomstig uit Undurhangai. Later verhuisde u naar Ulaanbaatar.

Als tiener werd u verkracht door uw stiefvader. Sindsdien haat u mannen.

In 2009 leerde u uw huidige vriendin kennen op een geheime bijeenkomst van holebi's in Ulaanbaatar. Jullie geraakten er aan de praat en ongeveer een maand later waren jullie een koppel. In het begin was jullie relatie geheim maar toen uw zus een gesprek opving tussen u en uw vriendin kwam ze te weten dat u een relatie had met een vrouw.

Uw zus verspreidde het nieuws in uw familie. U werd geslagen en opgesloten door uw broer. Ook uw beste vriendin, die u in vertrouwen verteld had over uw geaardheid, verspreidde het nieuws onder vrienden.

Hierdoor werd u uitgescholden en uitgestoten.

Ook uw vriendin kende problemen met haar familie en vrienden. Zij contacteerde een neef die in België woont en legde hem de hele situatie uit. Hij vertelde haar dat holebi's in België dezelfde rechten hebben als andere mensen.

Op 19 oktober 2011 reisde u samen met uw vriendin en een smokkelaar met een vlucht van Ulaanbaatar naar Moskou en van Moskou naar Polen. U maakte daarbij gebruik van uw eigen paspoort. De smokkelaar had voor u een Pools visum geregeld. Vanuit Polen reisde u met de bus verder naar België.

Op 19 december 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw Mongoolse identiteitskaart neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u enkele onderling tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Ten eerste verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u in het middelbaar gedurende twee maanden een relatie had met een man (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 4).

Wanneer u tijdens het tweede gehoor echter gevraagd werd of u ooit een relatie hebt gehad met een man antwoordde u ontkennend. U zou ook niet voor korte tijd een relatie hebben gehad met een man (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 1).

Ten tweede stelde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat u uw vriendin 4 jaar geleden hebt leren kennen (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 4). Daar het gehoor plaatsvond op 19/12/2012 impliceert dit dat u uw vriendin leerde kennen rond december 2008.

Tijdens het tweede gehoor op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u uw vriendin leerde kennen in december 2009 (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2).

Ten derde, wat betreft de reden waarom u nooit naar de politie bent gestapt om klacht neer te leggen verklaarde u tijdens het eerste gehoor op het CGVS dat dit was omdat uw broer u dan zou vermoorden (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 6).

Tijdens het tweede gehoor daarentegen verklaarde u dat u nooit naar de politie bent gestapt omdat uw vriendin u zei dat de politie u niet zou helpen (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 4).

Ten vierde verklaarde u tijdens het tweede gehoor op het CGVS eerst dat u nooit bij uw vriendin bent blijven slapen.

Vlak daarna verklaarde u dan weer dat u gedurende drie maanden bij uw vriendin hebt gewoond (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 3).

Onderling tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u en uw vriendin tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent een kernelement van uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat uw familieleden u nooit hebben opgezocht bij uw vriendin thuis. Ze wisten niet eens waar uw vriendin woonde (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 4).

Uw vriendin daarentegen verklaarde dat uw familieleden wel bij haar thuis kwamen en u achtervolgden (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 8).

Voorts legde u enkele bevreemdende verklaringen af die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

U verklaarde dat uw zus te weten kwam dat u lesbisch bent nadat ze een telefoongesprek tussen u en uw vriendin afliesterde. Gevraagd naar hoe uw zus wist dat u aan het bellen was met een vrouw stelde u dat u zei dat jullie de relatie geheim moesten houden en dat ze aan uw gesprek kon horen dat u aan het praten was met een vrouw (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 4).

Dergelijke verklaring is bijzonder vaag.

Verder diende u op een aantal vragen het antwoord schuldig te blijven.

Zo wist u niet wie de bijeenkomsten voor holebi's waar u naartoe ging organiseerde (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 2).

Gevraagd naar waar die bijeenkomsten georganiseerd werden stelde u het niet meer te weten. U kon geen enkele van die plaatsen benoemen (zie gehoorverslag 2 CGVS p. 3). Verder wist u niet of uw vriendin ooit een relatie heeft gehad met een man (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 4).

Evenmin wist u hoe de vrienden van uw vriendin wisten dat zij lesbisch is (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 7).

Gevraagd of uw vriendin ooit fysiek is aangevallen diende u ook het antwoord schuldig te blijven (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 7).

Verder hebt u nooit ergens hulp gezocht voor uw problemen. U ging nooit naar de politie en hebt ook nooit ergens anders hulp gezocht. U contacteerde nooit een hulporganisatie evenmin als een advocaat (zie gehoorverslag 1 CGVS pp. 5-6).

Voorts kende u geen verenigingen in Mongolië die opkomen voor de rechten van holebi's (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 6). U kende behalve uw vriendin ook geen andere holebi's in Mongolië hoewel u wel naar bijeenkomsten voor holebi's zou zijn gegaan (zie gehoorverslag 1 CGVS p. 6).

Uw gebrekkige kennis over een aantal belangrijke elementen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u omwille van een relatie met uw vriendin in Mongolië wordt gevisieerd.

Uit wat voorafgaat kan er ook ernstig worden getwijfeld of u daadwerkelijk lesbische bent.

De door u neergelegde identiteitskaart kan bovenstaande beslissing niet wijzigen. Het is louter een bewijs van uw identiteit en nationaliteit. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat de asielaanvraag van uw partner M.P. (O.V. 6.932.725) eveneens werd geweigerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 25 oktober 2013 (zie p. 3) een schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Zij stelt dat de beslissing van de commissaris-generaal gesteund is op een selectieve lezing van haar verklaringen en dat de aangehaalde tegenstrijdigheden daarenboven niet van aard zijn om haar algehele geloofwaardigheid aan te tasten.

Onder verwijzing naar het principe dat de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel berust bij de asielzoeker zelf en dat diens verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, voert verzoekster aan dat zij aannemelijke en coherente verklaringen heeft afgelegd over de ontdekking van haar seksualiteit, over de evolutie en beleving van haar lesbische verhouding met haar vriendin en over de ernstige problemen die zij dientengevolge kende in Mongolië.

Zij stelt dat haar verklaringen "zichtbaar spontaan" en "niet-gesolliciteerd of ingestudeerd" waren.

Zij herhaalt dat de opmerkingen van de commissaris-generaal niet vermogen om de algehele geloofwaardigheid van haar asielrelaas aan te tasten.

Volgens het verzoekschrift maakte verzoekster bij haar eerste verhoor op het Commissariaat-generaal gewag van een zeer kortstondige relatie welke zij evenwel niet als een werkelijke "affectieve relatie" heeft beschouwd; bij haar tweede verhoor antwoordde zij derhalve ontkennend op vraag of zij een relatie heeft gehad "waaronder zij een langdurige relatie heeft verstaan".

Waar verzoekster aangaande de datum van kennismaking met haar vriendin bij haar eerste verhoor aangegeven heeft dat zij deze leerde kennen in december 2009 en bij haar tweede verhoor verklaarde dat zij haar vriendin reeds drie à vier jaar kende, laat zij gelden dat (zie p. 4) "de weergave van haar verklaringen is onjuist, minstens onvolledig".

Zij stelt dat de redenen die zij aanvoerde waarom zij niet naar de politie is gestapt, "niet tegengesteld doch wel aanvullend" zijn, zijnde enerzijds de vrees voor haar broer, anderzijds de overtuiging dat de politie niet adequaat zal optreden.

Ook omtrent haar blijven overnachten bij haar vriendin zijn volgens verzoekster haar verklaringen niet tegenstrijdig; zij stelt dat zij (zie p. 5) "heeft willen aangeven dat zij aanvankelijk (voor de samenwoning) niet is blijven samenlopen, en heeft nadien aangevuld dat zij drie maanden hebben samengeleefd" (sic). Volgens het verzoekschrift is het niet aannemelijk dat verzoekster zichzelf in twee opeenvolgende zinnen zou tegenspreken.

Als verweer op de stelling van de commissaris-generaal dat het niet geloofwaardig is dat de zus van verzoekster kon horen dat zij met haar vriendin aan het telefoneren was, laat verzoekster gelden dat uit

de inhoud en de intonatie van een telefoongesprek “*wel degelijk (kan) worden afgeleid, minstens vermoed wie de gesprekspartner is*”.

Haar gebrekkige kennis over de holebi-beweging en de plaats van bijeenkomsten wijt verzoekster aan het feit dat zij geen deel uitmaakte van deze bewegingen zodat van haar redelijkerwijze daaromtrent dan ook geen kennis kan worden verwacht.

Verzoekster vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

De Raad stelt verschillende tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoekster.

Zo verklaarde verzoekster tijdens haar verhoor op 19 december 2012 op het Commissariaat-generaal dat zij tijdens haar middelbaar onderwijs gedurende twee maanden een relatie had met een man (zie verhoorverslag, p. 4), terwijl zij tijdens het verhoor op 17 september 2013 ontkennend antwoordde op de vraag of zij ooit een relatie had met een man.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoekster bij haar tweede verhoor ontkennend antwoordde op de vraag of zij een relatie heeft gehad met een man omdat zij daaronder “*een langdurige relatie heeft verstaan*”, terwijl bedoelde relatie een zeer kortstondige relatie betrof welke zij evenwel niet als een werkelijke “*affectieve relatie*” heeft beschouwd, wordt niet aanvaard. Uit het verhoorverslag van 17 september 2013 (zie p. 1) blijkt immers dat zij op de uitdrukkelijke vraag of zij ook niet voor een korte tijd een relatie heeft gehad met een man, eveneens ontkennend antwoordde.

Voorts stelde verzoekster tijdens het eerste verhoor dat zij haar vriendin vier jaar geleden heeft leren kennen (zie verhoorverslag van 19 december 2012, p. 4), aldus rond december 2008, terwijl zij tijdens het tweede verhoor verklaarde dat zij haar vriendin leerde kennen in december 2009 (zie het gehoorverslag van 17 september 2013, p. 2).

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoekster bij haar tweede verhoor verklaarde dat zij haar vriendin reeds drie à vier jaar kende en *“de weergave van haar verklaringen onjuist, minstens onvolledig”* is, stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens haar verhoor op 17 september 2013 verklaarde *“4 jaar geleden. December 2009”* (zie het verhoorverslag, p. 2), terwijl zij tijdens haar verhoor op 19 december 2012 ondubbelzinnig antwoordde: *“4 jaar geleden”* (zie het verhoorverslag, p. 4).

Ook wat betreft de reden waarom zij nooit naar de politie is gestapt om klacht neer te leggen, gaf verzoekster tegenstrijdige verklaringen.

Zo verklaarde zij tijdens het verhoor op 19 december 2012 dat zij dit niet deed omdat haar broer haar dan zou vermoorden (zie het verhoorverslag, p. 6) en gaf zij tijdens het verhoor van 17 september 2013 aan dat zij nooit naar de politie is gestapt omdat haar vriendin haar zei dat de politie haar niet zou helpen (zie het verhoorverslag, p. 4).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat de redenen die zij aanvoerde waarom zij niet naar de politie is gestapt, *“niet tegengesteld doch wel aanvullend”* zijn, ziet de Raad niet in waarom verzoekster in dat geval tijdens haar tweede verhoor op 17 september 2013 naliët melding te maken van de vrees voor haar broer, hoewel haar uitdrukkelijk gevraagd werd waarom zij niet naar de politie is gestapt (zie het verhoorverslag, p. 4).

Verder verklaarde verzoekster aanvankelijk dat zij nooit bij haar vriendin is blijven slapen, waarna zij stelde dat zij gedurende drie maanden bij haar vriendin heeft gewoond (zie het verhoorverslag van 17 september 2013, p. 3).

De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster *“heeft willen aangeven dat zij aanvankelijk (vóór de samenwoning) niet is blijven slapen, en heeft nadien aangevuld dat zij drie maanden hebben samengeleefd”*, vindt geen weerslag in het administratief dossier.

Uit het gehoorverslag blijkt immers duidelijk dat verzoekster eerst tweemaal ontkende ooit te hebben overnacht bij haar vriendin, waarna zij plots beweerde drie maanden bij haar vriendin te hebben verbleven voordat ze naar België kwam.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

De vastgestelde tegenstrijdigheden keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster en haar vriendin onverenigbare verklaringen aflegden.

Zo verklaarde verzoekster dat haar familieleden haar nooit hebben opgezocht bij haar vriendin thuis en dat ze niet eens wisten waar haar vriendin woonde (zie het verhoorverslag van 17 september 2013, p. 4), terwijl verzoeksters vriendin verklaarde dat de familieleden van verzoekster wél bij haar thuis kwamen en verzoekster achtervolgden (zie het verhoorverslag van 19 december 2012, p. 8).

Van partners die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, mag nochtans in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheid wordt vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door partners die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Ook deze incoherentie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekster.

Daarenboven blijkt dat verzoekster nog onaannemelijk vage verklaringen aflegde.

Zo wist verzoekster niet of haar vriendin ooit een relatie heeft gehad met een man (zie het verhoorverslag van 19 december 2012, p. 4), noch hoe de vrienden van haar vriendin wisten dat zij lesbisch is (zie p. 7), noch of haar vriendin ooit fysiek is aangevallen (zie p. 7).

Waar verzoekster verklaarde dat haar zus te weten kwam dat zij lesbisch is nadat zij een telefoongesprek tussen verzoekster en haar vriendin had afgeluisterd (zie het gehoorverslag van 17 september 2013, p. 4), ontgaat het de Raad niet in hoe de zus wist dat verzoekster aan het bellen was met een vrouw.

De uitleg in het verzoekschrift dat uit de inhoud en de intonatie van een telefoongesprek *“wel degelijk (kan) worden afgeleid, minstens vermoed wie de gesprekspartner is”* overtuigd in casu niet.

Verzoekster kon ook niet aangeven wie de holebi-bijeenkomsten organiseerde (zie het verhoorverslag van 17 september 2013, p. 2) waar zij naar toe zou zijn gegaan; zij wist evenmin waar die bijeenkomsten georganiseerd werden en kon geen enkele van die plaatsen benoemen (zie het verhoorverslag, p. 3).

Verzoekster bleek verder onaannemelijk onwetend over de holebi-beweging.

Zij kende geen verenigingen in Mongolië die opkomen voor de rechten van holebi's (zie het verhoorverslag van 19 december 2012, p. 6) en kende, behalve haar vriendin, geen andere holebi's in Mongolië hoewel zij wel naar bijeenkomsten voor holebi's zou zijn gegaan (zie het verhoorverslag, p. 6). Waar verzoekster in haar verzoekschrift deze gebrekkige kennis over de holebi-beweging en de plaats van bijeenkomsten uitlegt door te stellen dat zij geen deel uitmaakte van deze bewegingen, wijst de Raad erop dat verzoekster verklaarde dat zij minstens vier keer naar bijeenkomsten voor holebi's is gegaan (zie het verhoorverslag van 17 september 2013, p. 2; zie het verhoorverslag van 19 december 2012, p. 6).

Het blijkt ook dat verzoekster nergens hulp heeft gezocht voor haar problemen; zij is nooit naar de politie gegaan en heeft ook nooit ergens anders hulp gezocht; zij contacteerde nooit een hulporganisatie, noch een advocaat (zie het verhoorverslag van 19 december 2012, p. 5, 6).

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker mag nochtans worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land vooraleer internationale bescherming aan te vragen.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen verzoeksters geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE